

fra at være enig med ham. I hvert Tilfælde mente den ærede Landstingsmand, at saadanne Afgørelser vare gode nok for Jordemødre og Provisorer eller Apotekermedhjælpere; naar der derimod var Tale om saadanne fine Samsundsmedlemmer som Læger og Tandlæger, saa skulde der en Dom til. Denne Distinktion tror jeg nu ikke, at dette Ting eller nogen anden Lovgivende Forsamling vil gaa med til. Men det, der undrede mig ved den ærede Ministers Opfattelse var det, der kom frem ved et Udtryk, han brugte, nemlig det, at den Ordning, der var givet her i Loven, paa en Maade kunde betragtes som en Jurysafgørelse. Man ser jo ofte den Slags Betragtninger, at det og det er som en Jurysafgørelse. Men at vi fik det at høre fra den ærede Minister, det har unægtelig overrasket mig, for der er ingen, der bedre end den ærede Minister ved, hvad Betingelserne og Forudsætningerne ere for, at vi kunne faa Jurysafgørelse. Det er det, at vi have et helt System af Bestemmelser og Rettsregler, der garantere, at Jurysen kan komme til solide Afgørelser af Sagerne, men det mangle vi jo fuldstændig her. Der er ikke sagt i Motiverne, hvorledes Sagerne skulle ordnes, der er ikke givet vedkommende Afgang til at gøre sit Liv gældende. Nej, det hele er administrativt, og jeg paastaar, at en administrativ Afgørelse, hvor det drejer sig om Privatmænds Ret og hele økonomiske Eksistens, er noget, man skal vogte sig meget for at gaa ind paa. Det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) der ogsaa i Fjor udtalte sig ligesom i Nar, maa lægge Mærke til, at her er ikke Tale om en Embedsmands Stilling. Naar en Mand indlader sig paa at være Embedsmænd, underkaster han sig Embedsdisciplinen og maa finde sig i at miste Embedet, naar han ikke fyldestgør de Fordringer, der stilles til ham, til sine foresattes Tilfredshed. Men her er der ikke Tale om Embedsmænd, men om privat Virksomhed, og her siger jeg, at vi skulle arbejde imod, at der bliver administrativ Afgørelse paa et saadant Omraade. Naar den ærede 3dje Landstingsmand for 3dje Kreds (Nump) ikke kan forstaa, hvad Forfælleren er, maa jeg henvise ham til, hvad jeg udtalte i Fjor, at Forfælleren er, at naar man har en Domstols

Afgørelse, har man en upartisk Afgørelse og endvidere den store Fordel, at man faar hele Sagen procederet og belyst fra alle Sider, saa at den, hvem Dommen kommer til at gaa ud over, maa sige, at han har haft Lejlighed til at blive hørt og at forsvare sig. Det er han ikke sikker paa ved administrative Afgørelser. Vi have mange administrative Afgørelser her i Landet, hvor der mangler fuldstændig en Form, hvorved alle Parter kunne faa Lejlighed til at fremsøre, hvad det kommer an paa. Man kan her i Landet blive berøvet de vigtigste Rettigheder, f. Eks. Testestabet, man kan miste Kone og endogfaa Børn uden at faa Lejlighed til at sige et Ord til sit Forsvar, fordi det hele gaar administrativt til, og vi mangle Former. Men er der noget, man i et frit Land maa lægge Vægt paa, er det, at ens Rettigheder kun skulle afgøres ved Domstolene og ikke efter en Ministers eller et Raads Forgodtbefindende. Men der er jo en anden Side, som foruden det, jeg her har fremhævet, forekommer mig at gøre denne Ordning, som den ærede Minister har fremstillet i § 9, 2den Del, og som den ærede Minister i Dag virkelig vilde forsvare, højst uheldigtgørende, og det er netop det, som den ærede Minister fremhævede, Samsundets Interesser, som jeg tror i høj Grad ville blive gaaede for nær. Thi efter den Ordning, der er foreslaaet i § 9, kan en Læge, en Apoteker eller en Tandlæge ikke afstediges, med mindre samtlige 6 lægelige Bifiddere i Raadet ere enige derom. De kunne alle være enige om, at han er fuldstændig ubrugelig, og at det er i højeste Grad farligt og skadeligt, at han skal vedblive at praktisere; naar den Jette, som maaste er hans gode Ven eller har et meget blødt Hjerte, synes, at det er haardt at skulle gaa saaledes frem mod den Mand, at man berøver ham hans Næring, og at man kan nøjes med Suspension eller en Mulkt, hvis han skal rammes af Straf, kan den Mand blive ved, og der er ikke den fjerneste Mulighed for at stoppe den Mand, der gaar omkring og gør Ulykker. Dernæst er der en Banfærlighed ved § 9, som jeg ikke tror, man kommer saa let ud over, som det ærede Medlem og ogsaa den ærede Justitsminister synes at tro, og det er at formulere, præcisere de Forudsætninger, de materielle Regler for, naar en saadan Dom